

Forslag, og ligeledes Stykke A. og § 11. De Herrer have gjort en Rættelse med Hensyn til Lingarden; Stykket B. vil altsaa falde bort. Med Hensyn til Rytteriet tror jeg ogsaa, de have rettet det (Wojfen: Nei!) Meget vel! saa skal jeg gjøre en Bemærkning angaaende Rytteriet. Det er nu saaledes efter begge Thingenes Forslag, at der udtages 56 Befalingsmandselever, og at samtlige Menige og Befalingsmande skulle ligge 1 Aar. Nu foreslaas der de 8 Maaneders første Uddannelse i Landstingets og Folkethingets Forslag, dernæst, at samtlige Befalingsmandselever skulle ligge i 1 Aar, det giver ialt 20 Maaneber; og saa 1 Gjenindkaldelse derefter i vort Forslag og 2 i Landstingets, det giver henholdsvis 21 for vort og 22 for Landstingets. Hvorledes stiller det nye Forslag sig dertil? Det siger, at de skulle Allesammen ligge i 9 Maaneber, altsaa for det første 1 Maaned længere Allesammen, end begge Thingene have foreslaaet; men saa skal der ikke ligge mere end 25 Mand pr. Eskadron i 11 Maaneber; der skal altsaa være nogle fri. 9 + 11 bliver 20, men hoormange bliver der fri? Der er 96 til Regimentet; naar der nu skal være 25 pr. Eskadron, saa bliver det 75 og 14 Befalingsmandselever, det giver 89, altsaa 7 pr. Regiment, og da der er 5 Regimenter, bliver det 35 Mand. Hvis alle Mand vare paa Pletten, kunde der altsaa spares 35 Mand for den fortsatte Uddannelse ved de 5 Regimenter, men naar der tages med i Betragtning Affortning af Mandstabet paa Grund af Sygdom og Kassation, saa tør jeg nok sige, at efter almindelig Beregning kan det ikke blive det halve Mandskab. Det forekommer mig, at de Herrer rolig kunde være gaaede ind paa at lade det staa, saaledes som Landstinget og Folkethinget vare blevne enige om det, saa meget mere som det var deres egen Indstilling ved 2den Behandling. — Med Hensyn til det Spørgsmaal, der dernæst kommer i § 11 i Folkethingets Forslag og indføres tilsvarende i Landstingets: „Eil at forblive til forsat Tjeneste udtages forlods de Menige, der ikke have opnaaet tilstrækkelig Uddannelse. Ved Bedømmelsen heraf tages fortrinnsvis Hensyn til Skydningen“ —, saa have de Herrer der beholdt en slet gammel Bestemmelse, som de selv stadig tidligere ere gaaede fra. Hvorfor have de nu fastholdt denne Bestemmelse? Vi have Alle været enige om, at den kan anvendes vilkaarlig og slet, og selv om den anvendes med den største Samvittighedsfuldhed, uden at vi træffe noget Tilfælde, hvor nogen Befalingsmand paa Grund af sin personlige Stilling til en Karl siger: Det er bedst, at han bliver noget længere, saa kunne de dog sige dem selv, at det er umuligt, at de mange Afdelingschefer ikke skulle have meget forfjælligt Syn paa, hvad der forlanges af en Karl, for at han ikke skal ligge til forsat Tjeneste.

Det kan træffe den braveste, flinkeste Karl af Verden, paa Grund af Sygdom eller Uheld, der er tilspødt ham i Rekruttiden, skjønt han har gjort sit Yderste for at komme med. Vi have derfor kasseret det før. Nu tage de den med op for at hænges deres Bestemmelse om Skydningen i Halsen paa den, som i den Forbindelse Intet-somhelst har at betyde: Det sidste Stykke af Vædringsforslaget til Folkethingets Forslag under Nr. 11 er en ligefrem Redaktionsrettelse, og behøver altsaa ikke nærmere Omtale.

Vi komme nu til Affnittet om de større Øvelser, § 13; der ere de Herrer i det Hele taget gaaede ind paa Landstingets Forslag. Jeg har set berette ogsaa efter Udtalelser her, hvad de Herrer opnaaede ved deres nye Forslag, de opnaae, at 160 Gjenindkaldelsesdage nedfattes til 60. — Da vi forhandlede dette Spørgsmaal om Gjenindkaldelserne, talte de om, at før havde det kun været 2 à 3, og den ærede Ordfører var nok kommen saa vidt, at egentlig var der kun to, saa at vi ved vort Forslag kun sparede 1 Gjenindkaldelse. Nu er han ganske vist kommen til at se paa det med andre Øine, og for flere Afdelinger rigtig Øine, men det er en urigtig Betegnelse at sige, at de Herrer spare ved deres Forslag 60 af Gjenindkaldelsesdagene. Det stemmer nærmest med Regjeringens, men i det Hele med Landstingets Forslag, Landstinget har i den Henseende foreslaaet det samme som de Herrer, og det stemmer ogsaa med tidligere Svireforslag. Vort Forslag har derimod kun en Gjenindkaldelse (Berntsen: Forstærkningsindkaldelsen!). Den kommer jeg til. Jeg forstaaer meget godt, at det er vanstelig for det ærede Medlem for Bogenfæ at være rolig, han er jo ogsaa Fader til Barnet, men hvis det var ham muligt, saa skal han faae nærmere at høre. Skulde jeg glemme et Hovedpunkt i dette Forslag, er det ikke med min Villie. Vi tale ikke om Forstærkningsindkaldelserne paa dette Punkt, men vi have at sammenligne Gjenindkaldelserne i Linien, og jeg tror ikke, at det er rigtigt, at det ærede Medlem vil foreskrive mig, hvorledes jeg skal anlægge mit Foredrag. Det ærede Medlem for Bogenfæ (Berntsen) er altsaa gaaet ind paa at indkalde Fodfolket 2 Gange; alle de Aar, han har siddet i Udalget sammen med mig, har han holdt paa een Gang; det er først i de sidste 8 Dage, at det Lys er gaaet op for ham, at det var rigtigt at gaa over til Svire ogsaa paa dette Punkt. At de have gjort det, er imidlertid sin Sag, men Maaden, hvorpaa de have gjort det, er særdeles uheldig (Berntsen: Vi skulde vel have fulgt det ærede Medlem?). Det ærede Medlem siger, at de skulde have fulgt mig, ja, det skulde han have gjort i alle de Aar, han havde siddet her, saa havde han ikke gjort slet saa mange Svingninger, som han har gjort nu. De Herrer ere altsaa komne slet og uheldig fra